

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **T. H. P.,**
státní příslušnice V.,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Lerchem,
se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2018, č. j. MV-51478-4/SO-2018, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

takto:

- I. **Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2018, č. j. MV-51478-4/SO-2018, se zamítá.**
- II. **Žalobkyni se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto usnesení České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: 4333017518.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 21. 11. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 4. 2018, č. j. OAM-33766-12/DP-2017. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná, a to ve výroku I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a ve výroku č. II podle § 44a odst. 3 ve spojení s 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
2. Dne 3. 1. 2019 žalobkyně navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s. Jako důvod pro přiznání odkladného účinku uvedla, že zde žije již více než deset let. Za tu dobu si zde vybudovala existenci, své podnikání a citové pouto s Českou republikou, kterou považuje za svůj domov. Opuštění České republiky by také představovalo zásah do jejího práva na spravedlivý proces. Žalobkyně je sice zastoupena, ale chce se osobně

účastnit soudního řízení a vystupovat před soudem, být v přímém kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny. Nutnost vycestovat by jí to znemožnila. Přiznání odkladného účinku nemůže nikomu vzniknout újma, ani to není v rozporu s veřejným zájmem, stejně jako nebyl v rozporu s veřejným zájmem žalobkynin dosavadní desetiletý pobyt zde.

3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhl, aby žalobě odkladný účinek přiznán nebyl, neboť pro to nejsou splněny zákonné podmínky. V první řadě není žalobkyně k pobytu na území České republiky oprávněna (její povolení k dlouhodobému pobytu skončilo plynutím času), na čemž by přiznání odkladného účinku nemohlo nic změnit. Ostatně z napadeného rozhodnutí žalobkyni neplyne povinnost opustit území České republiky (ta by plynula až z rozhodnutí o správním vyhoštění) a není tedy způsobilé zapříčinit žalobkyní tvrzenou újmu. Jde-li o realizaci procesních práv žalobkyně v soudním řízení, poukazuje žalovaná na to, že žalobkyně je zastoupena advokátem, čímž je jejich ochrana zajištěna.
4. Krajský soud v Praze posoudil návrh na přiznání odkladného účinku následovně.
5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost (§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.).
8. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – byť by byly sebmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.
9. Soud předně konstatuje, že nesdílí názor prezentovaný žalovanou, podle něhož může ke vzniku újmy dojít až v souvislosti se správním vyhoštěním a neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu proto nelze považovat za relevantní újmu. Zdejší soud se naopak ve své ustálené praxi přiklání k tomu, že nepoměrně větší újma ve smyslu § 73

odst. 3 s. ř. s. žalobci nemusí vzniknout až v souvislosti se správním vyhoštěním a jeho případnou nucenou realizací. Pokud by totiž soud souhlasil s opačným výkladem, fakticky by schvaloval následný protizákonný pobyt žalobce na území České republiky, neboť by jinými slovy konstatoval, že v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ještě není nutné bezprostředně opustit území České republiky. Proto platí, že po cizinci nelze spravedlivě požadovat, aby na území pobýval nelegálně a následně se domáhal odkladného účinku teprve v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním a zákazem pobytu (bylo by od soudu ostatně překvapivé, pokud by účastníky řízení pobízeli k nezákonnému jednání). Soud také nemá za to, že by tento postoj byl v rozporu s výjimečnou a individuální povahou institutu odkladného účinku.

10. Dále se soud zabýval tvrzením žalované, že by přiznání odkladného účinku nic nezměnilo na pobytovém oprávnění žalobkyně. Podle informací uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 4. 12. 2015 do 3. 12. 2017. Žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 22. 11. 2017. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Podle § 47 odst. 3 pokud doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Žalobkyně lhůtu pro podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dodržela, tudíž její pobyt na území České republiky byl až do právní moci rozhodnutí o podané žádosti v souladu s právem. V případě, že by soud přiznal žalobě odkladný účinek, nebylo by možné na napadené rozhodnutí hledět jako na pravomocné a žalobkyně by tak byla z titulu fikce stanovené v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců oprávněna nadále setrvat na území České republiky. Tvrzení žalované, že žalobkyně nesplňuje podmínky k pobytu na území České republiky a nic by se na tom nezměnilo ani přiznáním odkladného účinku, je tudíž mylné. Soud se proto dále zabýval podmínkami, za nichž lze žalobě přiznat odkladný účinek.
11. Jde-li o právo na osobní účast na soudním řízení, musí soud odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32, v němž byl vysloven závěr, že návrhu na přiznání odkladného účinku v pobytových věcech nelze vyhovět, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení, být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují. Vedle práva na osobní účast na soudním řízení tedy žalobce musí tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu jiné intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na samotné vycestování utrpěl, má-li být jeho návrh úspěšný. Taková újma může mít povahu zásahu do rodinného života žalobce (nutnost dlouhodobého odloučení od blízkých příbuzných) či etablovaného soukromého života (plně integrovaný cizinec žijící legálně na území ČR v řádu desítek let, který již v zemi původu postrádá jakékoliv zázemí), může mít povahu zásadních zdravotních důvodů (významné zdravotní obtíže bránící odjezdu či neléčitelné v zemi původu s rizikem progresu) nebo výjimečných ekonomických důvodů (ztráta významných ekonomických hodnot v důsledku odjezdu

spojená s existenčními obtížemi v zemi původu, těžký nedostatek prostředků pro návrat v případě úspěchu žaloby). Takové (či srovnatelné) okolnosti však musí žalobce nejen zcela konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit.

12. Žalobkyně v návrhu pouze obecně tvrdí, že v České republice žije již 10 let a považuje ji za svůj domov. Dále uvádí, že zde má své podnikání. Tato tvrzení jsou však neurčitá a nijak nedoložená. Délka pobytu v České republice ještě bez dalšího nesvědčí o skutečném poutu, jehož narušení by představovalo újmu. Žalobkyně však netvrdila nic o tom, že by měla v České republice rodinné či jiné vazby (z napadeného rozhodnutí plyne opak, a sice že žádný rodinný příslušník žalobkyně nedisponuje oprávněním k pobytu na území České republiky a že její manžel a dítě žijí ve Vietnamu), že by zde vlastnila majetek apod. Konkrétněji se vyjádřila pouze o svém podnikání, které však nijak nespecifikovala, tím méně, aby je jakkoli doložila. Žalobkyně tedy ve vztahu k nenahraditelné újmě neunesla břemeno tvrzení a ve vztahu ke svému podnikání neunesla břemeno důkazní.
13. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že není splněna první podmínka plynoucí z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto se již nezabýval zkoumáním podmínek zbývajících a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl.
14. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že usnesení o odkladném účinku žaloby s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).
15. Podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Proto soud žalobkyni výrokem II. vyměřil soudní poplatek 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Splatnost poplatku soud stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná.

Praha 16. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu